

la contra | ENRIC RAMIONET

Escombrant cap a casa

El cronista diu que uns serveis públics potents són fonamentals per encarar els reptes futurs

Al teatre dels Maristes de Girona, les escoles concertades presenten un manifest per defensar els drets en l'educació dels fills.

S'han lliurat milers de signatures al conseller d'Educació en defensa de l'escola concertada, que observa amb tranquil·litat la nova llei d'educació. El conseller ha manifestat immediatament que les preocupacions dels signants són infundades i, per esdevenir més persuasiu, ha afegit que si no ho fossin ell mateix hauria signat. Temo que té raó.

Considerant el model educatiu plantejat al nostre país, les preocupacions dels defensors de l'escola pública estan molt més justificades que les que afligeixen els partidaris de la privada.

Mirant a banda i banda, el conseller assaja un posat conciliador, salomònic, d'home bo

situat entre uns i altres. En una societat tan amorfa com la nostra, aquesta persecució del centre i de l'equilibri contemporitzador resulta rendible però és una posició falsa, una simulació interessada. I és que, en general, en l'àmbit de la política i en el terreny de les conviccions, el centre no existeix, és només un emplaçament circumstancial, la màscara que oculta les ànsies d'emprendre discretament una o altra direcció. I en educació n'hi ha dues d'essencials que s'agiten més o menys nítidament sota qualsevol mesura. Considerar l'ensenyament des de la perspectiva dels drets individuals o de la seva funció social? Centrar-nos en la llibertat o en la igualtat d'oportunitats? Pensar més en la cohesió social, en la justícia, en la formació humana o en les dimensions economicistes de l'educació?

Els beneficiaris de l'escola privada pateixen per la llibertat i l'autonomia dels centres i també per les dificultats que puguin sorgir per mantenir el doble finançament,

Reunió d'escoles concertades als Maristes de Girona el mes de febrer. / JOAN SABATER

públic i privat, de les escoles concertades. És fàcil d'entendre. Ningú renuncia a les prerrogatives somrient. A tothom tempta mantenir la prole al bany maria, amarats de privilegis i situats al marge de les complexitats del món. Gaudir dels avantatges d'un model socioeconòmic determinat sense patir cap dels seus inconvenients. Deuen ser ambicions tan naturals com la d'aparcar sempre davant de casa. També ho deu ser reivindicar diners públics perquè l'escola escampi les pròpies creences, siguin catòliques pre o post conciliars, musulmanes rigoristes o no, evangèliques, adventistes, mormones, atees o furibundament anticlericals. Al capdavall, i sempre que no ho puguem evitar, tots paguem impostos. Deu ser natural però no deu ser just, ja que les llibertats que no tothom pot exercir més que llibertats són privilegis. I subvencionar privilegis és lleig: una d'aquelles coses que no s'hauria d'ensenyar als nens. I si les invocations a la justícia resulten càndides,

haurem d'invocar la intel·ligència i considerar que uns serveis públics potents són fonamentals per encarar els reptes de la nostra societat actual.

Ens cal una escola pública, gratuïta, laica, que propagui el respecte a la pluralitat, la igualtat entre homes i dones, que animi la consciència crítica, que afavoreixi la convivència i la cohesió social, la igualtat d'oportunitats, que eviti la guetització i la conflictivitat social. És una necessitat col·lectiva que temo que aquest cert aire privatitzador de la nova llei no afavoreix i que, indiscutiblement, la gasiveria dels recursos destinats impedeix.

La confecció restrictiva de les plantilles per al proper curs ja s'ha sumat al llarg memorial de greuges dels partidaris de l'escola pública.

Potser invocar la intel·ligència també és una candidesa, i qui sap si hauriem de concloure que tothom escombra cap a casa i preguntar-nos cap on queda la casa de la gent de la conselleria d'Educació.

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

El pitjor enemic

Els últims exemples de la vida política i social, d'aquí i d'arreu, ens informen de nou d'una evidència que ja sabíem: l'enemic és a casa. És molt pitjor el coreligionari que l'enemic; molt més corrosiu aquell amb qui compartim creences que no pas l'agnòstic o el partidari d'una altra fe. La disputa entre Obama i Clinton ha estat a punt de dinamitar el Partit Demòcrata, si és que no ho ha fet. Els condicionants que el guanyador haurà de tenir en compte des d'ara són enormes; si fa no fa, com els que hauria hagut d'envolar la senyora Hillary en cas d'haver triomfat. Podria ser que encara fossin a temps d'enfrontar-se al candidat del Partit Republicà, que és, en definitiva, l'objectiu final, però fins ara semblava que l'únic interès era carregar-se el de casa, l'amic, el familiar. No pas trobar el millor candidat, sinó anul·lar-lo. No dic que sigui el cas, però en altres circumstàncies històriques, aquesta mena de primàries han servit per fer la feina a l'oponent polític. Mentre els d'un mateix partit es barllaven, el d'un altre s'ho mirava com es miren els campions els combats dels aspirants: ja en vindrà un —són les regles—, i, a més, vindrà debilitat. Podria ser que a ERC passés una cosa similar, tot i que multiplicada. Aquests galls es poden esgarrapar tant que només hi sortiran guanyant els que s'ho mirin des de la barrera. Poden perdre prestigi institucional, alguns, o ascendència entre la militància, o confiança en ells mateixos. Poden guanyar els qui postulen un canvi radical, però també pot quedar tot com una mena d'escudella difícil d'empassar. Al PP, la cosa també va de menjar, però aquí s'assembla més a aquell banquet de l'escena final de *Titus Andrònic*; l'emperador fa un pastís amb els cadàvers dels fills de Tamora i la mare se'ls menja, enganyada. És a dir: canibalisme en estat pur. Molta gent encara no sap per què discuteixen, però el cert és que es mengen els uns als altres. Em deixo els de Convergència i els d'Unió, amics per sempre (?). I els del Barça, és clar. Em deixo els del Barça.

ROBERT TORRENT
VENDA, LLOGUER I REPARACIÓ DE MAQUINÀRIA
Agrícola, Forestal i de Jardí

DESBROSSADORA Husqvarna 125 C
engendada fàcil - 28 cm³
PVP 225 €

OFERTA 200 €
Finançament sense interessos

HONDA MAGINARIA

C/ Can Sunyer, 60 • 17007 GIRONA (zona Taialà)
• Tel. 972 20 84 31 • Fax 972 22 13 08 • www.roberttorrent.com

P APARCAMENT PROPI

novetat **Stein**
PIQUADRO
NEW COLLECTION

113060-9126784

distribuïdor oficial

Pompeu Fabra, 11 - 972 203 944 / Migdia, 11 - 972 213 565
Av. Lluís Pericot, 36 - 972 210 932 / GIRONA

OBRES D'ESTRUCTURES TANCAMENTS

FERRI INOX. ALUMINI I PVC

O'METAL

© 972 47 61 27
www.ometal.es

C/ Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lluçà
FORNELLS DE LA SELVA

129454-8177298

IGNIFUGACIONS GENERALS
Protecció passiva contra el foc
IGNIFUGATS GIRONA

GIRONA

PROTECCIÓ CONTRA EL FOC D'ESTRUCTURES METÀL·LIQUES AMB PINTURA INTUMESCENT

972 17 23 53
www.ignifugacionsgenerals.com